

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau núm. 63 desembre 2006

Concentració solidaritat amb Palestina

El passat dimecres, 29 de novembre, dia internacional de solidaritat amb Palestina, una cinquantena de persones es van aplegar responent a la crida de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau per mostrar el seu suport al poble palestí i per denunciar l'hipocresia internacional en relació al conflicte.

Aturem la impunitat d'acció del govern israelià!

Acabem amb l'ocupació militar il·legal de Palestina!

Després de dècades d'ocupació i espoliació, apartheid i neteja ètnica, i després de la permanent conculcació i negació per part de l'estat d'Israel de tots els drets fonamentals del Poble Palestí, la necessitat de sortir altre cop al carrer sobrepassa de molt el fet de que el 29 de novembre sigui el Dia Internacional de Solidaritat amb el Poble Palestí.

I més si aquesta data ha estat institucionalitzada per la ONU, que mai ha volgut posar-s'hi d'una manera seriosa a solucionar la qüestió. La seva estructura vertical, on uns pocs sempre veten la voluntat de la majoria, li treu tota legitimitat.

Exigim que Israel cesi immediatament en les seves agressions i lliuri el territoris ocupats al Poble Palestí. Exigim l'aturada i enderroc del "Mur de la Vergonya" i de l'instal·lació de colònies civils a territoris palestins.

Exigim que els EUA abandonin el seu projecte colonialista del mitjà i pròxim orient, i que deixin de recolzar i tutelar les polítiques criminals d'Israel.

Exigim a l'Unió Europea que deixi de fer el mateix que els EUA, i que abandoni el doble llenguatge de denúncia teòrica i connivència en la pràctica. L'actitut de la UE

Un moment de la concentració

davant la recent destrucció del Líban ens dona una mostra de com actuaria en una situació semblant contra el Poble Palestí. Exigim la suspensió de l'acord d'associació entre la U.E. i Israel en matèria de cooperació econòmica, tecnològica i comercial.

Denunciem i exigim que s'aturi la venda d'armes des de l'estat espanyol amb Israel, així com el trencament de relacions diplomàtiques i la cooperació econòmica en matèria de defensa. Denunciem el silenci clamorós i vergonyós de molts governs àrabs, corruptes i servils als interessos geopolítics i econòmics.

Denunciem la mateixa actitud de tants i tants intel·lectuals, polítics i mitjans de comunicació, que permet l'impunitat total de milers de crims, convertint-los en veritables còmplices del genocidi. Exigim la ruptura immediata del bloqueig polític i financer imposat pels governs occidentals al Poble Palestí, i la supressió dels acords i relacions amb Israel fins que deposi de manera feafent el seu terrorisme d'estat i la seva activitat militar.

Exigim la intervenció immediata del Tribunal Internacional de la Haia per què investigui tots els fets i accions de terrorisme d'estat del govern israelià a Gaza, Cisjordània i el Líban.

Cal endegar una política activa i valenta per una pau sense guanyadors, i l'alliberament total del Poble palestí i el retorn immediat a les fronteres de 1967, així com compensacions internacionals morals i econòmiques per aturar l'actual catàstrofe humanitària i el restabliment d'unes condicions de vida dignes.

Finalment, fem una crida a la ciutadania de boicot al productes israelians, així com a les empreses i marques amb capital israelià, i que traslladin aquestes demandes, fent-les seves sigui individual o col·lectivament, als governs espanyol i israelià.

Materials per la Pau Pilar Palacio

**Sahar Khalifeh:
CACTUS
Editorial Txalaparta,
Tafalla (1994).
(traducció del àrab:
Javier Barreda).**

L'acció se situa al Nord de Palestina. L'autora, feminista palestina, descriu el paisatge a través dels fruits de la terra. És primavera. Contrasta amb la melangia del protagonista: "Y el hombre deja de ser romántico, en sus actos y en su lógica. Los sueños individuales se desvanecen, y el individuo se convierte en una bala en el arsenal".

Unes pàgines situades a la geografia anomenada històricament Terra Santa... i contràriament la descripció continua amb la "il·lògica" de la guerra, les frustracions i l'exili de l'esperança, que porten a la persona a no tenir res més a perdre que la vida mateixa. La narració, prou complexa i de difícil traducció al castellà (llengua de l'edició que us presentem) va passejant per símbols com la kuffiyya o mocador tradicional de color blanc i negre utilitzat comúment a Palestina. Planteja tota la complexitat de la vida a Palestina, des de la població exiliada, la refugiada, el dilema entre la llibertat individual i l'esdevenir polític i comunitari.

Usama, com a milers de joves des de l'inici de la primera Intifada fins a data d'avui, són la generació de la Ocupació: "La Ocupación: una palabra con más de un significado. El exilio: una realidad que vivimos desde el corazón dela patria. La tortura: un pasatiempo en el que se profesionalizan los alcahuetes de la política en las Naciones Unidas."

Una generació que es mou al límit de la impassivitat dels Drets Humans i els seus defensors, mentre, la vida tant a Palestina com a qualsevol racó del món, sembla que segueix passant impassible a la injustícia: "Y la gente comprando pan, verduras y frutas".

Paraules pel no a les armes

Rebeca Tomas

En ocasión de la acción de este mes de diciembre "No t'armis. Desfes-te de la joguina bélica" para Paraules per la Pau:

La Asamblea General de la ONU aprobó hoy una resolución, defendida por multitud de organizaciones no gubernamentales, que establece los primeros pasos para elaborar un Tratado sobre el Comercio de Armas.

La resolución culmina más de tres años de intensos trabajos de organizaciones como Amnistía Internacional, Oxfam Internacional y la International Action Network on Small Arms (IANSA), que han calificado la iniciativa de "histórica".

Estas organizaciones lograron, en una campaña denominada "Un millón de rostros", que un millón de personas de 170 países adjuntaran su foto a la petición, como una manera de ejercer presión sobre la comunidad internacional.

"Es una resolución histórica -dijo la directora de IANSA, Rebeca Peters- porque es el primer paso para crear normas internacionales que regulen la venta de armas convencionales, negocio sobre el que no existen normas a nivel mundial".

Destacó, especialmente, lo que se refiere a la venta de armas

pequeñas, que causan la muerte de un millar de personas al día, y que hacen especial daño a los países que atraviesan un conflicto. Para el director de Oxfam Internacional, Jeremy Hobbs, "hoy, los gobiernos del mundo han votado para acabar con el escándalo que supone la ausencia de una regulación del comercio de armas".

Desde que comenzaron la campaña, en 2003, las organizaciones calculan que cerca de un millón de personas han muerto por heridas causadas por armas convencionales. El texto aprobado hoy establece la creación de un grupo de trabajo que analizará el enfoque del texto del tratado y dentro de un año hará las recomendaciones pertinentes para iniciar su elaboración.

La votación de la resolución fue aprobada con 139 votos a favor y la única oposición de Estados Unidos. Esta iniciativa, patrocinada por 116 gobiernos, ha recibido el apoyo de una quincena de premios Nobel de la Paz, entre ellos Mohamed El Baradei, Adolfo Pérez Esquivel, José Ramos Horta, el Dalai Lama, Rigoberta Menchú y Desmond Tutu.

Y aprovechamos para facilitaros nuevas webs:

Iraq Veterans against the war

www.ivaw.org/

www.veteransforpeace.org/

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5
Espanya

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar
públicament l'obra fer-ne obres derivades

Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

dues (centes)**Toni Alvarez**

Tornen a arribar tard i malament. Les agències d'informació a Gaza, ara, ens informen de "noves estratègies" al "front de guerra" que diuen que hi ha a Palestina. Aquest cop la notícia és que 200 dones s'han jugat la vida davant de desenes de soldats israelians per alliberar una seixantena d'activistes de Hamas que havien buscat aixopluc a una mesquita. La cosa va acabar amb tots els activistes escapolits i dues dones palestines mortes pels trets dels valents soldats que van encertar els seus desarmats blancs. Per donar la raó a les tesis de les ben informades agències pocs dies després, un grup de ciutadans palestins van fer d'escut humà perquè els avions israelians no volessin la casa d'un presumpte activista palestí. I ho aconseguiren, en un gest poc usual de l'exercit israelià que no va disparar la seva mortífera càrrega. De moment però, com tantes altres coses a la Palestina assetjada.

Trobareu normal que parlem del tema en aquesta columna dedicada a ressaltar els gestos desobedients, antimilitaristes i noviolents. El que no ho és tant és que ho facin les grans agències d'informació. Així, per dissimular aquest descuit, aquestes en van parlar com si fos la primera vegada que la població palestina resisteix de forma pacífica i no violenta, com si fos una novetat, com si no estigués farta de fer-ho: manifestacions encetades divendres rera divendres, que acaben en carregues brutals; sentades que no comencen; plantades davant de cases amenaçades d'enderroc, que acaben amb morts; resistència davant l'assetjament diari i quotidià de la destrucció de carrers, de la perforació de bidons d'aigua, de l'humil·liació dels chek points, de sentir-te tancat a casa teva, sense poder treballar. Això no és resistència... És possible que la diferencia sigui que, aquelles dones que feien cua a les

fonts per portar l'aigua a casa seva mentre algú podia reparar el bidó malmès i en les que ningú es fixava, són ara visibles per tothom, incloses les agències d'informació. Aquelles dones han passat a la primera línia i ho han fet de la manera en què moltes dones d'arreu del món han fet el mateix al llarg de molts anys en els conflictes armats: amb l'empenta del grup, amb la presència com a arma i la determinació com a estratègia. Així van aconseguir que 60 valents armats activistes fugissin amb aquesta protecció. Després haurem d'aguantar els sermons dels armats (siguin del bandol que siguin) que ens diuen que sense armes no hi ha res a fer. Tant de bò la frustració d'aquests valents d'arreu del món no l'hagin de suportar les mateixes dones que els intenten alliberar de la seva pròpia estupidesa. N'hi ha que, fins i tot, moren per ells.

Recordeu que per contactar amb la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau ens podeu trobar cada primer diumenge de mes a Paraules per la Pau i cada dilluns, a les 8 del vespre, a Rambla Nova, 97-2n També ens podeu enviar un email a tgnapau@tarragona.tinet.org o trucar al 977221458 (hi ha contestador).

El vaixell dels bojós continua col·laborant amb la Coordinadora i estrena programació

Azart Teatro
Moll d'"espera". El Serrallo.
Tarragona
Funcions a les 21 h. Entrada 6 €

DESEMBRE 2006

divendres 1 Azart Cabaret
dissabte 2 VIAJE A NINGUNA PARTE - Bea Insa (22,00 h.)
diumenge 3 Participació a Paraules per la Pau - Plaça de la Font - 12,00 h.
divendres 8 VIAJE A NINGUNA PARTE - Bea Insa
dissabte 9 NUEVO AMANACER DEL ACTIVISMO FOLCLORICO. Hector Arnau
divendres 15 YO BUFÓN Mario Cerro
dissabte 16 NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES Por Jorge Diaz TRY-OUT
divendres 22 NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES
dissabte 23 ...digue dingue don

dene... FRATELLI LA STRADA
divendres 29 Azart Cabaret
dissabte 30 Azart Cabaret
...digue dingue don dene...
FRATELLI LA STRADA
diumenge 31 Festa de Cap d'any/Any Nou

GENER 2007
dissabte 6 ESTRENA NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES Por Jorge Diaz. Con Bea Insa y Carlos Concha.

diumenge 7 NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES

divendres 12 NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES

dissabte 13 NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES

diumenge 14 NAUFRAGOS EN EL PARQUE DE ATRACCIONES

El vaixell dels bojós, amb la cara i altres parts rentades, restarà a Tarragona, al Serrallo, fins el mes de gener.

No t'armis, desfes-te de la joguina bèlica

Aquest diumenge Paraules per la Pau anirà destinat als infants o, més ben dit, a les joguines dels infants. Entre d'altres coses, canviarem joguines bèliques (o dibuixos d'elements que no ens agraden per assolir una societat justa, lliure i en pau) per llibres. Aquests llibres han estat amablement cedits per Calfope, la llibreria La Capona i la biblioteca pública de L'Hospitalet de l'Infant.

La gent del vaixell dels bojós, que restaran unes setmanes a Tarragona, és força probable que ens ajudin a desenvolupar l'acte i, com no, a dir No als vaixells de guerra oferint una mostra del seu art a Paraules per la Pau.

màxim comú múltiple

Romà Solé

LA MAGNITUD DE LA TRAGÈDIA

Una estadística ens explica que a l'Iraq el passat octubre, entre insurgents, contrainsurgents i invasors, tots plegats van provocar una mitjana de 119,6 morts diaris. Tot i ser un trist rècord, si fa no fa segueix la tendència dels darrers mesos. Sigui que ens calen referències per poder imaginar aquestes quantitats tan gruixudes, no sé si és escaient suposar que la nostra magnitud de la tragèdia es xifrà des del 2003 al voltant dels 200 morts. A Mesopotàmia, doncs, això està passant cada dos dies, i amb escreix.

A Blair ja se li ha escapat, davant de càmeres de televisió, que això és un desastre, tot i que donant la culpa a uns insurgents que no han parat de fer la guitza des que el pot de les essències va entrar triomfant a la ciutat del Tigris anunciant el fi de la guerra i la democràcia ipso facto. Thomas E. Ricks s'havia avançat afirmant en tapa dura que l'aventura militar a l'Iraq havia estat un fiasco.

Potser sí que el reclutament d'experts i de serveis secrets ha estat un veritable desastre. Nosaltres pensant que són els ulls i les orelles del Gran Germà, i resulta que no preveïen el que milions de manifestants arreu escridassàvem pels carrers plens com mai de sensatesa.

Ara, el trio de les Azores no pot fer creure que això ha estat com

una catàstrofe quasi natural, provocada pels atavismes locals (per cert, en una nació inventada des de París i Londres); la invasió mateixa desplegada pels seus exèrcits fou la que perpetrà una matança a ralenti de gent amb la dissort de descansar caminar sobre bosses de petroli. No sembli estrany quan l'administració Bush és, ras i curt, el lobby petrolier.

Tot i això, el desastre al que es refereix l'anglès són les eleccions americanes, i les fotos comprometedores de la tropa, i les declaracions de la que fou responsable de presons a Iraq Janis Karspinski, tornant la patata calenta a Rumsfeld, i alguna mare canyera de soldat mort, i els índex de popularitat. Queda demostrar que aquesta és la seva magnitud de la tragèdia i no pas haver desfermat dues o tres massacres creuades. I per això Bush, a la desesperada, recorda Vietnam com tots nosaltres, però per demanar encara més efectius i més recursos.

Mentre, a casa, només falta que hi dediquem a aquestes martingales una bona tallada del pastís pressupostari, 17.405 milions d'euros, un 1,7 del PIB o que considerem el perfeccionament en els usos culinàries del poloni 210, un producte exitós de la R+D. Així, el desastre està servit.

Manifest "Paraules per la Pau"

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines

flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels

EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a

Paraules per la Pau